

KECSKEMÉTI LAPOK.

Ismeretterjesztő hetilap.

Előfizetési díj:

Negyedévre	1 frt 50 kr.
Félévre	3 " — "
Egész évre	5 " — "

☛ Megjelenik e lap hetenként egyszer, Szombaton.

Szerkesztői iroda:

1-ső Tized 104. sz. a., hová a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.

☛ Hirdetmények elfogadtatnak Milhoffer János „Szentháromság” címzett gyógyszer-tárában.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sorért, egyszeri hirdetésnél 5 kr.; — többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknek árleengedés adatik.

A nyiltérben való közlemény 3 hasábos soráért 10 kr számítottatik.

Sorakozzék egy szabadelvű haladó párt.

Valahányszor egy életrevaló új eszme penditetik meg városunkban, valahányszor öröklött szokásaink, vagy ósrégi rendszereinken újítás, javítás, vagy módosítás czéloztatik, és valahányszor más vidékeken czélszerűeknek bizonyult gazdasági s ipar vállalatok javasoltatnak, mindannyiszor fölzug a bölcsek (legalább magukat annak tartók) „vető”-ja: „Korán van! nem vagyunk elég érettek reá!” vagy: „Ellehetünk még a nélkül!” Volt alkalmam tapasztalhatni, hogy ez egyszerűen és könnyen oda vetett üres szavak nem egy magasztos eszmét s nem egy üdvös teendőt öltek el még csirájukban. Megtörténik azonban, hogy a vakmerő kezdeményező ez argumentumaikkal nem elégszik meg, hanem bizva tervei, javaslatai, alapossága és czélszerűségében, vitatkozásokba elegyedik velök; kifejti nézeteit, okokkal igyekszik őket az ellenkezőről meggyőzni; mind hasztalan! nem kap feleletet, mert e bölcsek legfőlebb egy gúnyos mosolylyal (a tudatlanság álarczával) szoktak válaszolni. Ezt azután magyarázza arra, mire neki tetszik, csak arra ne, hogy bármily érvei mellett is pártolásra talált. Ha pedig elég vakmerő, még ezzel sem elégedvén be, ügyét főlebbezni a nagy közönséghez, s a közönség tetszése vagy nem tetszése, szóval a közvélemény itéletétől s később pártolásától tesz függővé mindent, bölcsen cselekedett ugyan, de napjainkban ne várjon eredményt, mert szavai bármily nemesen hangozzanak is, viszhangra csak ott fognak, azon keveseknél találni, hol sem személyes ellenség, sem alattomos irigy, sem politikai ellenfél, sem idegen vallásfelekezettű, sem olyan, ki nálánál bölcsőbbnek tartja magát, ki fitymálódni szeret, sem olyan, ki csak név után itél mindent s mások fejével gondolkodik, nem létezik. Azok pedig, kik kivételek, kik tudnak nemesen érezni, gondolkozni, kik föl tudnak karolni minden üdvöst, minden jót, kiket politikai nézetek, vagy felekezettesség itéleteikben nem vezérel, erejüket, tehetségeiket más felé pazarolják, vagy gyakran nincs közöttük összetartás, s ha épen van is, elképzelik, hogy egyéb teendők halmazától mire sem érnek reá, vagy oly köröknek tagjai, hol egyebekkel s nem városi ügyeinkkel vannak elfoglalva. Elérkezett pedig az idő, midőn mindannyiunknak legfőként városi közügyeinkkel kellene foglalkoznunk. Piroslík a hajnal, munkára föl! Tért foglal az életrevaló, dolgozik és fárad. Talpra kél az utas, haladni kész. Akarjuk-e, hogy míg mások munkálkodnak, mi addig tétlenül heverjünk, s míg más vidékek és városok a haladás ösvényére léptek, mi addig

a maradás puha karjain szenderegjünk? Bizonyára nem! Piroslík a hajnal, munkára föl!

Vessünk egy pillantást városunk jelen állapotára s tekintsünk szét. Ha van oly földrész, melyet a víz nem rég a szárazföldtől elszakított s önálló szigetté tett, az leginkább hasonlít Kecskeméthez; s ha van nép, mely legkevésbé sem számíthat szomszédaira, mely egyedül áll az életben, az városunk lakossága. Mióta szab. kir. város, egymaga áll pusztáival, kedvezőtlen fekvése miatt elszigetelten a vidéktől. Míg más szerencsésb fekvésű városban pezsg és életet ad a messze vidék népessége, nálunk a közönség mindég egy és ugyanaz; s míg máshol halmozva állanak a vidék kereskedelmi s iparczikkei, addig Kecskemét csak saját produktív erejére támaszkodhat. Valóban, ha mindezt fontolóra vesszük, a helyzet legkevésbé sem kecsegtető. Vigasztaljon azonban a tudat, hogy midőn kereskedelmi czikkeikért eddig is megkeresttünk, elszigetelt helyzetünknel fogva a megkeresések egyedül csak minket illettek s szomszédainknak ebben ugyan legkisebb érdemök nem volt. De hogy ezzel ezentúl is és többször kérkedhesünk, első és legfőbb feladatunk minden erőnk és tehetségeink felhasználásával pangó ipari állapotunkból kibontakozni. Ezt pedig csak akként oldhatjuk meg, ha társadalmi, ipar és gazdasági viszonyainkat átalakítjuk, a modern világban elfogadott elveket és intézményeket átültetjük, az ediginél nagyobb fokú szorgalmat, munkásságot fejtünk ki, szellemileg és társadalmilag erősödni, művelődni kezdünk, szóval oda irányozandjuk egész tevékenységünket, hogy az igények és követeléseknek mindinkább megfelelhessünk. Jegyezzük meg azonban jól, hogy munka és erőfeszítés csak ott találja fel igazi jutalmát, ott mutathat föl üdvös eredményt, hol a közérzület a társaság tagjait egygyé forrasztja. És tanuljuk meg azon alapigazságot, hogy városokat ép úgy mint államokat a jó geographiai helyzet mellett az összetartó következetes működés, vagy annak hiánya tette s teszi nagygyá, vagy alakítja törpévé. De hol nincs összetartás, ott hasztalan a kedvező helyzet. S mint egy jeles tollú irónk mondja: a méhkas tellik és súlyosodik, mert munkásai öszhangzással következetesen működnek egy célra, de mihelyt megakad az öszhangzás, a kas is elpusztul, utánna vész. (Azért érzékenyen veheti minden polgár, a kasnak bármely méhe is, ha valaki a társadalom kebelében oly szükséges öszhangzást és jóegyetértést támadja meg. Még akkor sem helyeselhető az, ha valami üdvös, fontos, hasznos s nemes cél kivitelére kellene a meghasonlás politikájával a pillanat kérdését sikeresen megoldani. De annál veszélyesebb ez eszköznek használata, ha az ily gyarló alaplól s helytelen

irányban használtatik épen azok érdekei ellen, kiket talán félrevezetni sikerülhet egy kis időre, de a melynek kárát épen a félrevezettettek érzének legsúlyosabban.) Egyesüljünk egy közös nemes célra: iparunk, gazdaságunk emelésére; az egyesülés e kornak különben is jelszava, mi reánk kecskemétiekre nézve pedig életkérdés! Egyesüljünk a haladás terén, szűkkeblűség nélkül, nemes érzelmekkel a szabadelvűség, a haladás zászlói alatt. Sorakozzék egy szabadelvű haladó párt! melynek célja legyen városunk szellemi és anyagi fejlődését minden kitelhető erejéből elősegélni. Ha életrevaló eszmékkel állnak elő egyesek, avagy czélszerű újítást, módosítást javasolnak, karoljuk föl egyetileg. Közös erővel harcoljunk a mellett a mi jó, hasznos és nemes, de szintén egyesült hatalommal irtsuk ki azt, minek vesznie kell. Az összetartó, és így már szellemileg s anyagilag erős népek a polgárisulás és jólét pályáján nyilgyorsan haladnak előbbre, míg a szegények és fejletlenek eltiportatnak! Ne csüggeszsen el senkit, hogy egyedül önerőnkre szoritkozhatunk; ha akarjuk, s elszánt feltétellel látunk hozzá, annyi jólétre és boldogságra tehetünk szert, hogy városunk valódi kis paradicsommá válhatik. Föl, városunk derék polgárai, kik a közjólét óhaját sziveitekben hordjátok, kik a közügyek iránt lelkesedéssel viseltettek, kik a tétlenséget nemes önérettel utasítjátok el! Piroslík a hajnal, munkára föl!

Madarassy.

Gallia Fülöp izr. választási elnöknek f. hó 18-kán a választás megkezdése előtt tartott beszéde.

Tisztelt polgártársaim!

A magyar zsidóság egész Magyarország, szeretett hazánk széles hatáiraiban, ma egy és ugyanazon időben egy igen nagy és emlékeztetre méltó napot ünnepel, egy napot, mely eseménydús következményeivel nemcsak a zsidó nemzet évkönyveiben, hanem, hála az égnek és a megváltoztatott időviszonyoknak, Magyarország történetében is örök és kiolthatlan betűkkel fog egykor feljegyezve lenni.

Ma végre elértük azon napot, t. hitrokonaim, melyen egy szabad polgár legszebb jogainak egyikét legelőször élvezhetjük, midőn mi a legszelebb és legszabadelvűbb alapon nyugvó népválasztás szerint, az ő nagyméltósága a m. kir. vallás- és oktatásügyi miniszter által, december hó 10-ére egybehívott országos izraelita gyűléshez követelményeket választjuk.

Feszült várakozással és ama néma részvételtjes kérdéssel nézünk reánk keresztény polgártársaink: vajon mikép fogja az ezredéves bilincsei alól még alig felszabadult nép ez első alkalommal szabadságát és jogát fölhasználni!

De nemcsak magyar polgártársaink szeme függ rajtunk, hanem a művelt nagy Európának különböző országaiban lakó száz és száz ezer hitrokonaink is, aggodalmas és dobogó szívvel várják az összes zsidóságra nézve döntő pillanatot, és nyugtalanul figyelnek kezdetünkre.

Mert ne csalatkozzunk! A közeledő congressus határozatai nemcsak ránk nézve magyar zsidókra s későbbi utódainkra fognak nagy fontossággal

Szerkesztői példány. Mai számunkhoz egy fél iv melléklet van csatolva.

lenni, hanem annak eredménye az összes európai zsidóságra is kiszámíthatatlan horderővel fog visszahatni.

Nincs példa a történetben, az első Napoleon által egybehívott francia zsidó zsinaton kívül, hogy valaha bármily szabadelvű kormány is ily kezdeménylegesen lépett volna fel a zsidóknak alkalmat nyújthatni, mikép belügyeiket törvényes és alkotmányos úton rendezhessék, és az egyes községek jelenlegi ziláltságát, egy a korszellem kívánalmához képesti újjászervezés által legyőzve, állásukat az állam előtt, mint egy jól szervezett compact egészet, tekinthetővé tehessek.

Vessünk röviden egy pillantást egyetlen egy évről eseménydús történetére a magyar zsidóság életében. Mily egyszerű változásokon mentünk keresztül ezen rövid idő alatt.

A magyar nemzet az 1867-ik évben képviselői által egy, népünkön ezer év óta nehezedő igazságtalanságot nagylelkűleg és a legnemesebb módon jóvátett, midőn az országgyűlés egyhangulag egy rövid törvényben kimondá, miszerint mi azon földön, melyhez mi már oly régóta, még a rabszolgabilincsek nehéz nyomása és terhe alatt is, oly hű szeretettel ragaszkodtunk, azon országban, melynek szabadságáért és függetlenségéért az 1848-nak harcmezéjén hitrokonaink közül ezren és ezren elvéreztek, szabad és hasonjogosult polgárok legyünk.

Vannak ugyan civilizált államok, hol azon elv: „átalános emberjog” már évtizedek óta ki van mondva; de ott ez mindenütt csak heves, hitrokonaink kedélyét keserítő hosszú harcokozkodással vívatott ki. Egyetlen egy nemzet sem mondta ezt ki ily szép, nemes s méltó módon, mint a magyar nemzet.

De a magyar kormány nem elégedett meg egyszerűen az egyenjogúsítással. Ezen kormányának egy tagja, egy férfi, ki mint emberszerető, mint a zsidó nemzet régi jöltevője ismeretes, ki már ezelőtt régen, még a sötét előítéletekkel telt 30-as években nyomott népünk joga mellett bátran és nyíltan föllépett, e férfi, ismerte községek és iskoláink zilált állapotát, még ezeknek tökéletes és gyökeres orvoslását is feladatául tűzte ki magának, midőn az izraelita congressus egybehívása által önmagunkra bizá belügyeinket alkotmányos, szabadelvű és egyszersmind autonomiánkat, az állammal szemben, megőrizendő módon rendezhetni és megállapíthatni.

Mutassuk meg tehát a magyar nemzetnek, hogy a bennünk helyezett bizodalomnak meg is tudunk felelni; mutassuk meg a művelt Európának, valamint tőlünk távol levő hitrokonainknak, hogy ismerjük a szabad alkotmányos polgárnak jogait és kötelességeit, és hogy „szabadság, műveltség és előhaladás” vallásunk ezred éves szent dogmáival igen jól s szépen összeférnek. Mutassuk meg ezen órában, különösen mi izr. lakói, ezen csendes s megfontolt higgadságáról ismeretes városunknak,

hogy mi is át vagyunk hatva egy törvényt tisztelő, alkotmányos polgár érzelmeitől, mutassuk meg pedig ezt most az által, hogy ezen választást minden túlzott szenvedélyesség nélkül kezdjük és végezzük.

Engem tehát azon remény táplál, hogy még azon esetben is, ha kívánataink és nézeteink a megválasztandó követ személyében nem öszpontosulnának és magában az elvben is eltérnének egymástól, a kisebbségben maradt párt kedélyében semmi szenvedélyes keserűség vissza nem fog maradni, hanem sokkal inkább, különösen a mi községuinknek oly szükséges békesség és egyetértés köztünk ezután is épségben maradand, és a testvériség köteléke bennünket a választás után is össze fog kapcsolni.

De akármely párthoz csatlakoznak is uraim, vagy akármely elvhez ragaszkodnak is, azon egy kiáltásban, melylyel beszédemet végezni akarom, mindnyájan öszhangzani és egyesülni fogunk: „Éljen kedves magyar hazánk, melynek hű és hasznos fiait akarunk mindnyájan lenni!!!”

Kecskemét város 1868. évi Nov. 24-én tartott közgyűlése.

(A régi városház nagytermében. Kezdeté d. e. 9 1/2 órakor.)

Elnök: Nagy Lajos polgármester; jegyzők: Hornyik János fő-, Czapik Antal aljegyző. — Bizottsági tagok szép számmal.

Nagy Lajos a közgyűlést megnyitván, megemlíti, hogy bár három közgyűlési jegyzőkönyv van hitelesítendő, de miután a közgyűlés határozata szerint ezentúl a hitelesítés bizottságilag fog eszközöltetni, nehogy a hitelesítés az egész közgyűlési időt igénybe vegye, a hitelesítés nélkül maradt jegyzőkönyvek is a hitelesítő bizottság által fognak meghitelesíttetni, a bizottság tagjai pedig a jövő közgyűlés elé fogja terjeszteni. (Helyesléssel fogadtatott.)

Kovács László indítványt tesz, hogy miután Pusztaszeren a marhák és lovak szétosztattak, engedtessek meg a legelőt a juhokkal használtatni.

A belátás szerinti legjobb intézkedés végett a gazdasági bizottság bizatott meg.

Olvastatott a közlekedési minisztérium leirata, melyben tudatja, hogy a törvény értelmében, hogy a hajózási és vasúti közlekedési felügyeletre Magyarországára egy „magyar királyi főfelügyelőség” állítottatott fel, melynek hatásköréhez tartozik minden a hajózás és vasúti közlekedés körül előfordult esetekben intézkedni, egyszersmind felhívja a hatóságokat támogatásaikkal közreműködni. Örventes tudomásul vétetett, egyúttal a törvényszékek és a kapitányi hivatalnak tudomás végett másolatban kiadatni rendeltetett.

Olvastatott a belügyminisztérium megkeresvénye, melyben aggodalmát fejezi, hogy midőn hazánkban a közbiztonság általában veszélyeztetve

van, a fegyver engedélyek és lőpor árulás minden megszorítások nélkül engedélyeztetnek, minél fogva felhívja a várost ez ügyben erélyesen intézkedni, és ez ügyben tett intézkedéseiről a jelentést elvárja. Véleményes jelentés végett a kapitányi hivatalnak kiadatni rendeltetett.

Olvastatott a közoktatási minisztérium leirata, melyben tudatja, hogy a gőzgépek és kazánok körüli szolgálat és vizsgálatra képesítettek megvizsgálására újabban a kassai fő-reáltanoda is jogosítottatott. Tudomásul vétetett.

Olvastatott a belügyminisztérium leirata, melyben tudatja, hogy az adófelsőzlamlási bizottság elnökeül a budai kerületbe Madarassy László úr neveztetett ki. Tudomásul vétetett.

Olvastatott az országos pénzügyi igazgatóság leirata, melyben tudatja, hogy azon kérelmünk, melyben földbirtokaink hibás becslése folytán túlságos adóvali terheltetésünk ellen és annak orvoslásáért előbb a pénzügyi minisztérium, később az országgyűléshez folyamodtunk, minthogy korábbi kérelmeink folytán már többször vizsgálatok eszközöltettek és leengedések is tétettek, de panaszaink nem alaposoknak bizonyultak, és mert a leengedésnek a multra, vagyis adóleszámításnak helye nincs, és mert törvény értelmében „a hibás becslésből eredt adótúlterheltesnél” kijavítást kéro folyamodásnak hely nem adatik, — kérelmünköt elmozdítottatunk; — egyúttal felhívja a hatóságot, hogy miután kifogásunk alapja megszűnt, hátrálékainkat fizessük meg, és elvárja, hogy ezentúl a fizetésben a rendet helyre fogja hozni.

Hajagos I.: Ha a leiratban ránk oly rendkívüli káros állítások és oly elvek nem volnának, melyeket a magas pénzügyi igazgatóság iránti minden tisztelettem mellett is el nem fogadhatok, akkor ezen elutasításban megnyugodnék, és azon érvelés, mely meg nem állhat mit mond: „hogy mind a budai, mind a bécsi bizottságok által földelünk becslését megvizsgálván, panaszaink alaptalannak találtatván, attól azok által elűtettünk, tehát most a mi kérelmeinknek nincs helye”; de én meg azt mondom, hogy épen abban van a sérelmünk, hogy ügyeinket azok vizsgálták és úgy tárgyalták, hogy bármily igazságos panasz miatt is az adóalapot megváltoztatni nem akarták, azt mondja a leirat, hogy nem lehet 14 évre vissza az adóalapot megváltoztatni, azt visszaszámítani nem lehet, és én azt mondom, hogy bármely bíróságnak, mely hivatva van a sérelmeket javítani, azt tenni kötelessége; vagy tán attól tartanak, hogy igazságos kérelmeink orvoslása esetében minket mások is követnének hasonló kérelmekkel? meglehet, de azért ily elvek felállítását tűrni nem lehet, nem szabad. Azért, mert 1870-ig meg van állapítva az adóalap, hibás becslésből származott túlterheltes javítását kérni nem szabad, csak a mivelségi ágváltozásnál? hiszen ha azt sem volna szabad kérni, akkor nem tudom, mit lehetne még

T Á R C Z A.

Temetőben.

A zajos világot meguntam, gyűlöltem,
Nem nekem való e zaj, vigalom, élet,
Fáj, ha más mosolyog békén, elégtűnt:
Mikor az én éltém többé föl nem éled.

Jól esik lelkemnek a temető csendje,
Hú képmását látva, nem sajog úgy sebje:
Mert olyan a lélek, mint hiú leányka,
Örül, hogyha képét tükrőben látja.

— — Sírok fölött sírkő, a sírkőre vésvé
Derékban tört oszlop, kialuvó fánya:
Összedőlt ábrándim megtört törekvése,
Hitem világának kialuvó lángja.

Jajongó hú kedves ráborul a sírra,
Keserű keservét ott zokogja sírva:
Kebelemben megölt boldogságom sírja,
A hú emlékezet rá könyeit sírja.

Síró őszi szellő zörgetve az ágat,
Jajgat, sivit, aztán — ha talán kifárad —
Elenyészni látszik, megint újra támad:
Szivemben is így sír, így zokog a bánat.

A sárguló fáknak hull levele lombja,
Az ős szele tépi, el, — messzire hordja:
Reményem zöld fája tövestől kitorve,
A pusztító szélvész, — a való — kitorve.

Vesztett szerelemről kis fiúmile dalja,
Megreped a szíve, míg zengedez ajka:
Csalódott szerelmem búbanatát dalja...
Jaj, hogy az én szivem nem reped meg rajta!

Jól esik most nekem a temető gyásza,
Benne lelkem képe tükröződik vissza;
Sivár az én keblem, temető van ottan:
Hit, remény, szeretet ott fekszik halottan.

Keresztes János.

Galambosi Mária.

Elbeszélés.

Irta: Merényi László.

(Folytatás.)

— Hüm, Hüm! Ez a leány vár valakit, — beszélt magához az idős nő. — Ez jó jel! Oh, kedves aranyos gyermekem, bár boldoggá tehetnélek! Mily nyugodtan tudnék én akkor meghalni, ha öt fény és gazdagság közt hagyhatnám!... Meglesz, meglesz; az a vén bolond fülig szerelmes bele! valahányszor velem találkozik, mindig azt kérdi: mit csinál a Mari, hogy van a Mari, egészséges-e a Mari? szóval: minden harmadik szava Mari, Mari és csak Mari. Szereti, bizonyosan szereti és az ilyen vén bolondokat, ha egyszer szerelmesek, mindenre rá lehet venni; a telet Pesten fogjuk tölteni, nagy házat viszünk, estélyeket rendezünk s ott fog az én kis galambom ragyogni, fényleni, irigyelteni, megbámultani. A színházban páholyt tarthat, táncvígalmakban részt vehet, fürdőkre utazhat, saját előfoghatja lehet, kocsin, hintón utazhatik mintegy grófné; az előkelő körök megnyílnak előtte és Mária szelleme, mert szelleműs nő ő, ott fog ragyogni ünnepeken. Oh, mily boldogok leszünk mi akkor! De míg mindez megtörténhetnék, jobb ha segítségére leszek annak a kis leánynak a tisztogatásban; mert ma vendég, nagyúri vendég jön a házhoz. Fölkelek, felszököm, de ügyelek arra, nehogy bal lábbal lépjek ki az ágyból! Így ni, öltözködünk, dologhoz lássunk, tisztogassunk; mert ma vendég, nagyúri vendég jön a házhoz! Kedves, előre-látó gyermek, senki sem mondta neki, hogy tisztogasson, és ő magától rájön arra! okos, szelleműs gyermek; nem hiába neveltem én őt! az én nevelésem ő!

S ezután a két nő hozzá látott a tisztogatáshoz: sürögtek-forogtak, szedtek-vettek, esőröltek pöröltek a háznál, elannyira, hogy tiszteletes Galambosi Kálmán uram e zaj hallatára ilyedten szökött ki ágyából s arra a gondolatra jött, hogy már megérkezett, itt van az a commissio, a melyik őt mindenestől együtt ki fogja rakni az útea közepére.

Az öreg úr azonban csak akkor ijedt meg igazán, mikor látta, hogy a konyhából a réz- és vasedények, a szobából a házi bútorok kezdenek kivándorolni az udvar

közepére s öt felhívják: Atyus, kérlek, segítsd kivinni ezt az asztalt; vagy: atyus, emeljük ki a fal mellől ezt az almáriomot!

És mit volt mit tenni az öreg úrnak, szépen megfogta az almáriom vagy asztal végét s nem törődve rokkant dereka ropogásával, mindenekben segítségére volt a nőknek, de csak kis ideig, mert a dícsőséget nem bírta sokáig kiállani.

A férfiak ilyes alkalmakkal rendesen udvariatalnok, haragosak, sőt gorombák szoktak lenni. e tekintetben tiszteletes Galambosi Kálmán uram sem tett kivételt s nem tagadta meg saját nemét; de sokkal inkább meg volt lepelve a tisztogatás által és sokkal inkább neheztelt érte, mintsem száját feltárv a megkérdezze: mire való mindez édes leányom? Ezt nem tette az öreg úr, hanem azt igen is megtette, hogy kalapját, botját, pipakészleteit magához véve, megszökött tulajdon házából azon szép szándékkal, hogy legalább is délutáni három óráig ház tájának feléje sem megyen.

Szavát be is váltotta s mikor nagy sokára haza vetődött, már akkor Mária igen csinosan felöltözve a lugas alatt ült; kezei finomak, tiszták valának, mintha azok a patyolatfehér kacsók ma nem is meszelőt, sikárt, porlókefét forgattak volna.

A leány arca a munka, vagy tudja isten minek a hevétől, ki volt pirulva; arca, szeme ragyogott s egész valóján bizonyos lázas türelmetlenség égett; gyakran kitekingetett az útezára, ostor suhogásra, koci zörejre s paripa nyihogásra figyelt. Egy perczig sem tudott nyugodtan ülni, fölkel, türelmetlenül le- s följárt a kertben, meg leült, de csak azért, hogy a következő pillanatban ismét felálljon s a kisajtóhoz meg visszafusson. Nem jó senki, vagy ha jön is, nem az a kire ő vár. Tán ma el sem jön, tán holnap, holnapután, vagy tán sohasem?! A jósnő hazudott, bizonyosan hazudott, mert már itt kellene lennie. Ah, pattog az ostor, gördül a koci, nyiritnek a mének; itt van, itt van, megérkezett!

— Ez ő! Futok, szaladok; ne lásson ily izgatott, kipirult arcczal! Egy okos szót sem tudnék most ki-mondani, úgy elnyomta valami a szivemet!

(Folytatása következik.)

kérni. Miben lón rajtunk segítve? az osztályokban történtek-e változások? hiszen kimutatható, hogy silány földünk a legjobb tiszamelléki földéknél jobban vannak terheltetve, mit ha tovább is túrnénk, kötelességet mulasztanánk, a kik eddig voltak hivatva rajtunk segíteni, azok nem is akartak, és mi fizettünk a kimerülésig és fizettük még mindannyiszor a vizsgáló küldöttség költségeit is, azért én ezen leiratban nem nyugszom meg, mert a mult két év áldása még korántsem hevertette ki a több évek csapásait és a hibás adóalap miatti tulságos terheltetés okozta bajainkat, melyet tovább nem tűrhetünk, mert a haza polgárai csak úgy tehetnek eleget adófizetési kötelességeiknek, ha azzal igazságosan rovatnak meg. Ugyanazért a leiratban én meg nem nyughatom, és ujabban a magas minisztériumnál sérelmeink orvoslását kérelmezni véleményezem. (Általános helyeslés.)

Szücs Imre: Elöttem szóló képviselőtársam annyira kifejtette ez ügyet, hogy ehhez bővebben szólni nem tartom szükségességnek, indítványát partolom és egyszersmind indítványozom, hogy mivel a legigazságosabb kérelmeinktől oly kiméletlenül elütni akarnak, mi a kormány iránti számos követeléseink megtérítését ujabban kérelmezzük. (Helyeslés.)

Szapannos I: A minisztérialis rendelet-leiratot szinte sérelmesnek látja, abban megnyugodni nem tud; partolja Hajagos indítványát.

Végeztetett: hogy túlterheltetésünk orvoslását ujabban kérelmezzük a minisztériumnál.

(Folytatása következik.)

Fővárosi és vidéki levelezés.

Páris, nov. 15. 1868.

Tisztelt szerkesztő úr!

Üdvözljük a „Kecskeméti Lapok“-at, és mindazon derék férfiakat, kik ezen közérdekű és ismeretterjesztő lap létrehozásában fáradoztak!

És ez valóban nagyon örvendetes mindnyájunkra nézve, hogy Kecskemét város keblében keletkezett egy helyi és minden viszonyait összekötő társadalmi lap.

Azon régen érezhető hiány, mely ma már valószínű, és most pótolni fogja a mult idők mulasztásait, csak hogy tömeges partolásra van szüksége, és bizonyára hiszszük, és erős meggyőződésünk, hogy Kecskeméten lelkesedéssel sereglenek polgártársaink érdekeik zászlója alá, melynek homlokzatán díszlenek e lelkesítő szavak: „Kecskeméti Lapok.“

Mind, kik itt távol a kedves hazától, távol kedves szüleink, rokonaink és ismerőseink körétől, kijöttünk a külföldre tapasztalatot, ismeretséget és előhaladást iparunk terén elsajátítani, nemcsak iparunk hiányainak érzete ösztönöz bennünket, hanem hazánk jövő boldogsága és dicsősége.

A „Kecskeméti Lapok“-at nagy örömmel olvassuk, és annival inkább minket kecskemétieket bizonyára nagyon érdekel, hogy most már nemcsak szüleink levele után, hanem lapjából is közelebről ismerhetjük helyi viszonyainkat. Ez oknál fogva ösztönözöttetve vagyok, a mennyire csekély tehetségemből tellik, ez alkalommal célul tűzvéni ki magamnak a párisi magyar egylet életéről némi ismeretséget nyújtani a t. közönségnek.

A párisi magyar egylet már 4 éve, hogy fennáll. Ezen üdvös eszmének létrehozója és ügyében fáradozó, az abbani időben itt tartózkodó derék hazánkfia dr. Vásárhelyi Imre úr volt, ki is annyira közreműködött, hogy egyletünk szabadalmat nyert a kormánytól. És ő volt, ki az egyletnek átdolgozott egy alapszabályt magyar és francia nyelven, a mely, mondható, nem kevés fáradságot igényelt. És ezen alapszik mai nap is egyletünk törvényei.

Azóta tehát van magyar egylet Párisban, a mely szoros összeköttetésbe és érintkezésbe tartja az itt levő honfitársakat; ismeretséget, összetartást hoz létre, segíti a szükségben levőket, s egymás szellemi művelődését társulati úton előmozdítja, központot jelöl ki mintegy a találkozásra, alkalmat szolgáltat egymás felkeresésére, és lehetővé teszi, hogy az ide érkező mielőbb munkát nyerhessen.

Tapasztalhatják a naponta Párisba érkező honfitársaink az egylet jótékonyosságát, mert ha valahol az egyletet igénybe kell venni az ide érkezőnek, az bizonyosan Páris, e roppant világ-város! gondolja a t. olvasó, hogy érezheti magát egy idegen, ha ide érkezik, és még hát ha nem tud senkihez sem fordulni, mit fog tenni? Bizonyosan sok nehézségeknek kell elébe néznie. — Nincs ugyan szándékom tovább fejtegetni az ebben előforduló nehézségeket, térjünk át többi viszonyainkra.

A mi a párisi magyar egylet jelenlegi állását illeti, ha lassan is, de bizonyosan már eddig is szépen haladt előre. A mult évben azon hazánkfiak közül, kik a világhiállítást meglátogatták, szép összeggel járultak egyletünk alaptőkéjéhez. Az egylet alaptőkéje ma már 864 franc és 50 centimes. Célja a társulatnak, ha alaptőkéje annyira kinövi magát, tulajdon olvasó-termet szerezni.

A mostani helyiségünk van egy nagy kávéház első emeletén levő szépterenben, a mely, mond-

ható, saját rendelkezésünkve áll; habár nem fizet az egylet érte semmit sem, mert másoktól nem igen látogatattik.

Termünket díszíti a legnagyobb hazafi, Kossúth Lajos arczképe, a nagy költő Petőfi Sándor honvéd ruhájában, volt elnök Horn Ede úr arczképe és más egyéb képek.

Könyvtárunk gazdagodott ebben az évben 500 kötet könyvvvel. A derék Liptay Pál úr erélyes fáradozása útján a pesti könyvkereskedő és kiadó urak sokat ajándékoztak, és máshonnet is hazánkbeli jeles hazai mindenféle könyveket. Most már többnyire mind egyenlő kötésbe díszlik könyvtárunkban.

Nem hagyhatom említés nélkül jelenlegi könyvtárnok, Medgyessy Gábor úr fáradozását, melyet tanusított könyvtárunk berendezésénél; a könyvek címét, számát anyakönyvileg úgy bevezette, hogy az díszére válnék egy nagy könyvtárnak is.

Az egylet járat számos hazai lapokat; mi mindent tudunk a mi a hazában történik. Vasárnap, hétfőn és csütörtökön legtöbbször összejönnek, ugy azonban, kik közel laknak, minden este is ott vannak. Van hetenként kétszer francia óra 9-től 10-ig este; ebből ad oktatást egy hazánkfia Gläser Emmánuel, és van is hallgatója sok, mert a francia nyelv Párisban oly szükséges, mint a mindennapi kenyér.

Az egylet tartja gyűléseit minden hónap első vasárnapján, és tisztújító gyűléseit minden 3 hónapban; ekkor választatnak az egylet tisztviselői titkos szavazat útján. A mostani tisztviselők: elnök: Irányi Dániel; jegyző: Biró Sándor; pénztárnok: Csiky Károly; ellenőrök: Sinkovich Lázár és Tóth Ferencz; választmányi tagok: Liptay Pál, Thék András, Steiner Gábor, Suták Kálmán. Van 50 rendes tag most.

Az egylet helyisége van és minden levelek és lapok következőzen intézendők: „A la Société Hongrois Boulevard Beaumarchais Café Pillon N. 33 à Paris.“

Megemlítendő, hogy az itteni magyarok közt iparos legtöbb van; asztalosok és lakatosok, szabók, még két csizmadia is; majd minden iparágból van azonban egy-kettő. A kereset nem épen csekély bármely iparból is; azonban az asztalosokét talán lehet legjobbnak mondani. A téli napokban, ha a munka nem sürgős, nem is dolgoznak gyertyánál, és így bizonyosan a kereset is csekély a rövid napokban. A munkát darabszámra és órára legtöbbnyire fizetik; vannak azonban műhelyek, hol napszámra is fizetnek, de az nem sok, és most már ki is megy a szokásból.

Vagyunk itt Párisban kecskeméti négyen; névszerint: Bóka Péter (tanuló), Csiky Károly (szijgyártó), Gráy Vilmos (volt hadnagy) és Steiner Gábor (tanárjelölt); egymást ha épen hazulról nem ismertük is, de itt annyival inkább nagyobb közöttünk a barátság. Az egyleten kívül van még egy helyünk, hol a magyarok egyrésze gyakran megfordul. És ez, egy itt tartózkodó magyar család, Veizer György és kedves neje háza. Sok magyart ide vezet a nagy Páris minden részéből — még ha esik vagy bármi legyen is — az a jó pörkölt hús, rétes és egyéb ilyesféle nagyon hívja a magyar embert. Azután ilyen alkalommal bizony még sokszor azt is felejtjük, hogy Párisban vagyunk! Paprika, igaz, hogy itt nem kapható, hanem arról annak idejében gondoskodott Vaizer úr, és így meg van adva ize, sava és bors a paprikás húsnak; hanem mákosrétest vagy téstát enni az nem oly könnyű dolog, daczára annak, hogy máknak birtokába vagyunk. És miért? azért, hogy Páris oly nagy helység, még sincs benne egy mákdaráló vagy törő, még csak fából sem, hát még vasból hogy volna? és kávéörölővel mákot darálni, ettől az Isten mentsen mindenkit, mert inkább megtagadja a mák-kostészta evést mint azt tegye.

Ez úttal nem akarom levelem hosszabbra terjeszteni. Azon ígérettel zárom be soraimat, hogy levelemet nemsokára másik váltja fel.

Fogadják még egyszer Kecskeméten a távolból minden polgártársaink szíves hazafiúi üdvözlőket. És áraszsa az ég szent áldását Kecskemét városára. *)

Tisztelt szerkesztő úr öszinte

tisztelője
Csiky Károly,
szíjgyártó.

Tisztelt Serkestí uraság!

Soha nem volt íletemben olyan nehéz álomom, mint mikor álmodtam, hogy sázs estendővel élire vagyunk és in egy nagy múzeumban vagyok, a hol egy vín ereg ember mutogatja nekem a rigi csodálni valókat, rigi férfiak, országok, városok stb. nevezetes emlékeit. A terem közsepin állott nagy tíglerakás, kírdeztem, mi az? A bizson — mondá azs ereg — a kecskeméti collégium, a melyik aszirt nevezetes, mert sohasem írte el, hogy bevakolják. Hát ezs a furkós bot mit keres itt? Azs nem furkós

*) Biztosíthatjuk, hogy városunk közönsége is kedvesen emlékezzék vissza önökre, távol hazában élő fiaira, öszinte szívvel áldását küldi. Az ígért leveleket a legszívesebben veendjük. — Gray úr számára Klingert Vilmos úr fizetett elő. Szerk.

bot, hanem politikai kapacitáló eszköze a rigieknek. Nini, hát ezs a kancsó? Azs nem kancsó, hanem politikai párt-lap volt 1868-ban, is est járatattak legtöbbször. Amott meg egy könyvet látok csupa ákom-bákom, meg sámokból áll? Azs egy alföldi város rigi időbeli követelisi könyve, a mi nagyon nevezetes, mert sohsé tudták összeszámolni, ezs azs üres láda meg sázs estendeig pínzstára volt. Hát azs a sárga ott micsoda? Azs egy nevezetes ember: egy photographus filegyházi nadragia! Nem is mertem tebbet megkírdezsni, nehogy mig magamat is megtaláljam valahun spiritusba. Sereucsímre felibredtem.

— Azs igrisi csigán vajda.

Helyi ujdonságok.

— Mult vasárnap Madarász József országgy. képviselő ismét városunkban mulatott s újra melőzvéni a népköröket, egy polgártársunk házában jelent meg, hová többeket magához hivatott, kiknek miután megmagyarázta, hogy a balközép férfiak ép oly ellenségei az alkotmánynak mint a jobboldaliak; lelkökre kötötte, hogy csak oly 48-as párti egyéneket válasszának követekül, kik előbb esküt tesznek a nép előtt s irásban kötelezik magukat a 48-ból mind halálig nem engedni. Voltak, kik ily absurdumokra szemébe nevettek.

— Kovács László polgártársunk, mint halljuk, a miatt kelt ki lapunk ellen, hogy midőn nevével említjük, sohsé tesszük mellé e szót: „úr“; ha már épen uraztatni akarja magát általunk, kik bizony csak egyszerű polgártársak vagyunk mindannyian, ám nem bánjuk, fizessen a szegények számára néhány rongyos száz torintot. s mi nagy betűkkel fogjuk szedetni neve mellé mindég hogy: **úr!**

— Lapunk mult számában hibásan közöltetett, hogy az izraelita szabadelvű párt férfiak által összeadott 300 frt. összeg polgármesterünkét tétetett volna le, mert mint ujabban értesülünk, általok azonnal kiosztatott, s így nem is tétetett le.

— Mádi János, helybeli legjobb nevű kereskedőink egyikének buzgó fáradozása folytán a „Haza“ magyar életbiztosító bank temetkezési egylete Kecskeméten is megalakult. Hogy értelmes polgáraink mennyire felfogták ezen jótékony egyletnek becsét és hasznát: kiteszik azon szép eredményből, hogy eddigelé az egyletnek közel kétszáz tagja van s tekintve a tagok folytonos szaporodását, bizton hiszszük, hogy rövid idő alatt többszörözöttetni fog e szám, mit öszintén ohajtunk. Az egylet igazgatósága következő egyénekből áll: elnök: Fehér Péter; alelnök: Burián József; választmányi tagok: Szücs István, Tóth Ignác, Rabcsányi Dániel, Szakács Sándor; póttagok: id. Baracsi József, Nagy Sándor, Szana János, Csányi Benő. A banknak itteni ügynöke: Mádi János, kinél a tagokul belépni szándékozók magukat bejelenthetik.

— A debreczeni kertészeti egylet faiskolájának 1868-ik őszi névsorát és árjegyzékét szerkesztőségünkhöz beküldte. Az egyletnek célja levén minden jelesnek ösmert vagy híresztelt gyümölcsfajjal kísérletet tenni, és így saját tapasztalata után győződni meg arról, hogy alföldi talajunkhoz s égaljunkhoz melyik miként alkalmazkodik; s csak azon fajokat terjeszteni, melyek mind minőségükre, mind termékenységükre, mind fajok tartósságára nézve alkalmasoknak s közönségünk igényeinek megfelelőeknek találtnak: ennél fogva, bár az egylet tekintélyes gyűjteménynek van már is birtokában, általános tenyésztésre és terjesztésre aránylag mégis kevés fajt vett fel. Miután azonban tudomása van róla, hogy több szenvedélyes gyümölcsészek más vidéken is szeretnek kísérletet tenni, és nem is ok nélkül, mert a mi Debreczenben nem sikerül, más vidéken sikerülhet: ezúttal az egylet egész gyűjteményének névsorát bocsájtotta közre, hogy a kinek tetszik, részint oltógalyakat, részint oltványokat vagy csemetéket is megrendelhessen. A körte csemeték ára darabonként 24 kr. Egyéb gyümölcs csemete ára kivétel nélkül 30 kr. Oltógalyak darabja 2 kr. Ezeket kívül kaphatni még jutányos áron többnemű díszfák és cserjéket. A megrendelések 1868. nov. 1-ső napjától kezdve az egész őszi, tél és tavasz folytán Debreczenben Tamássy Károly úrnak piac-útczái gyógyszerárában elfogadtatnak. Vidéki megrendelések, gondosan begöngyölve a vevők költségén utánvét mellett küldetnek meg.

— A kecskeméti ref. főiskola ifjúsági könyvtára valamint a megelőző iskolai években, úgy ebben is a városi közönség használatára ismét nyitva áll, még pedig szerdán és szombaton d. u. 1 1/2 órakor.

— Bár a farsang még távol van, a báli hírek már is élénk érdekeltséget keltenek az illető körökben. Mint halljuk, a bálók sorát egy az izr. tanuló-segélyező-egylet javára rendezendő táncvigalom nyitandja meg.

— A jogak ifjúság az idén szinte megtartandja a „jogász-bált“, melynek tiszta jövedelme a helybeli „jogász-segélyező-egylet“ alaptőkéjének gyarapítására fog fordítatni. A részvényesek f. hó 19-én a báli bizottságot már meg is alakíták. E bizottság

tagjai: Csanády László, Csilléry Kálmán, Hegedűs Béla, Keresztes János és Kiss Lajos jegyzők, Kiss Ödön, Kozma János, Németh Dániel pénztárnok, Nyíry Dániel, Safáry Elek és Szántó Pál p. ellenőr.

— Izzák és Kecskemét közt a gyilkossággal párosult pósta-rablást, melyet lapunk nem régebben közölt, mint halljuk, S. József, volt prov. szolgabíró követte el. Saját kocsisa vatlott reá. A tettes elfogatott.

— Nyilatkozat. E lapok 8-ik számában — mint helyi újdonság — közölve volt, hogy baloldali polgártársaink tekintélyes része engem ohajt a jövő választások alkalmával országgyűlési képviselőül megválasztani. Ezennel nyilatkoztam, hogy tisztelt polgártársaim ezen — engem érdemem fölött felemelő — ohajtásához nem csatlakozhatom. Más működési tért jelölt ki az én számomra a gondviselés, — és a ki e téren harmincz év óta szeretettel s odaadással fáradoztam, úgy hiszem, leg-helyesebben cselekszem, ha e térről — habár csak három évre is — magamat elvonatni nem engedem. — „Egy dolgot kértem az Úrtól, most is azont kérem, hogy lakhassam az Úrnak házában, életemnek minden idejében, hogy láthassam az Úrnak szépségét, és látogathassam az ő templomát. (Zsolt. 27, 4.), — és itt, e már megszokott s jól ismert téren, talán még tehetek — mint lelképásztor — némi jó szolgálatot; míg amott — mint képviselő — aligha tudnék csak kissé is megfelelni állásomnak; úgy legalább nem, a mint én ohajtanám. Aztán, nekem különben is régi elvem s meggyőződése, hogy a lelkésznek az ekleziájában van a helye, mely meggyőződésemet még eddig az sem tántorította meg, hogy több lelkészársaim ülnek a képviselői padokon. — Megköszönve tehát a felém irányulni kezdett figyelmet: kérem tisztelt polgártársaimat, fordítsák azt más felé.

Kecskemét, 1868. nov. 23.

Fördös Lajos,
ref. lelkész.

— Nyilatkozat. A „Kecskeméti Lapok“ 7-ik számában, Kovács József úr azon indítványa folytán, hogy a Milhoffer-féle ház alkalmaztassék katonai szállítmány házul (Transporthaus), melyben az este vagy éjjel érkező katonaszállítmányok az abban felállítandó padokon (pritsch) legalább egy éjjel meghálhassanak, én úgy nyilatkoztam, hogy: „Ha már transportházat akarunk felállítani — mit én is ohajtanék — azt úgy állítsuk fel, hogy az által a lakosság legalább a forgószállók elszállásolásától ne csupán egy éjszakára, hanem végképen megkíméltessék. Tehát mielőtt ez ügyben határozatot hozna a közgyűlés, előbb kerestessék meg az illető katonai hatóság: hogy hajlandó lenne-e ezen transportházat úgy bebútorozni és fölszerelni, hogy a forgószálló katonaság ott, tovább szállításig, elszállásolhasson, s magának főzhessen? Mit is azért kérek közzététni, mert a nevezett lap közgyűlési tudósításában ezen szavaimnak egészen más értelem adatik, t. i.: mintha én a bebútorozás iránt (a város költségén) azonnal határozatot hozatni javasoltam volna, a mi nem áll.

Szalkay Gergely.

Kiadói szó.

Lapunk mai száma azért késett meg, mert a nyíltérbe való közleményeket a tegnapi postával kaptuk s mind oly kérelemmel, hogy még e jelen számban okvetlen megjelenjenek; szolgáljon ezentúlra tudomásul, hogy ily kérelmeknek hely nem fog adni, ha csak szerdán estig a cikkek kezeink közt nem lesznek.

Felelős szerkesztő és kiadó: **Madarassy László.**
Főmunkatárs: **Hornyik János.**

Nyílt tér.

Válasz Lestár Péter úr válaszára.

A „Kecskeméti Lapok“ 6-dik számában, én azt állítottam, hogy a Páhi kérdés eldöntése alkalmával, Kecskemét város közönsége Lestár Péter ur kezdeményezése folytán, közvetve és közvetlen 400 frt erejéig megrövidített. Lestár ur ezen állításomat, ugyanazon lapoknak 7-dik számában, egy hosszas, polemicus és személyeskedő cikkben igyekszik megzafolni. Én őt e ténnyel követni nem akarom, s a lehetőség röviden s tárgyilagosan fogok szólani, s személyét csak annyiban érintendem, a mennyiben, az egyes ferdtések és furcsaságok helyreigazításánál elkerülhetlen, s csupán fentebbi állításomat bizonyítom be, — hogy ezt tehessem, elmondom a nevezetessé vált Kolontói történetét.

Kecskemét város közgyűlése, még az 1862-dik évben elhatározta, hogy a Páhi pusztán a városnak megmaradt 262 (és így nem 240) holdat tevő Kolontói birtokát, azaz zombos vizállást (és így nem földet) vagy eladás, vagy a szomszédos birtokosoknak leendő adományozás útján értékesítendő; — ekkor folyamodott ezen birtokért Decsi János ur, s ígért érte 500 frtot; én ezt követőleg, támaszkodva a Lestár ur által idézett, a községi birtokok adományozására vonatkozó helyi szabályrendeletre, mely így hangzik: „Valamely föld adományozásánál figyelembe veendő atyafiság, szomszéd-

ok stb. (a szomszédokat persze Lestár ur jónak látta kifeledni), kértem ezen birtokot egészben a magam részére adományoztatni azon tekintetből, mert annak szomszédja csupán én vagyok, miután az, az én birtokomat egész szélességében érinti, — Decsi János ur birtoka pedig a Kolontóval csak egy 1000 öl, és így $\frac{1}{4}$ mértföld hosszú út által hozható összeköttetésbe, és ígértem érte 600 frtot; — a gazdasági tanácsnak ez ügy kiadatván, az azt véleményezte, hogy a birtok összesen 1000 frton, két részre osztva, Decsi János urnak és nekem conferáltassék, — s a közgyűlés ezt ezen értelemben el is fogadta. Ekkor én ujjal folyamodtam, s előadva azt, hogy a kérdéses birtoknak ily módni felosztása a helyes gazdasági elvekkel össze nem férhető, és a városi közönségnek a kétfelé osztásból semmi haszna sincs, nekem pedig az, hogy nagy részben kaszálló álló birtokom egész hosszában egy út keletkezik, sok alkalmatlanságot, sőt kárt fog okozni, azt kértem, hogy adassék az egész birtok nekem által, s én késznek nyilatkozom arra, hogy megfizetem az útnak kihagyandó 1000 öl hosszú, 4 öl széles, és így $\frac{1}{3}$ rész hold földnek árát, mi holdját 60 frttal számítva, teszen 200 frtot.

Azonban e kérésem se vétetett figyelembe, s ekkor megvallom, kíváncsivá lettem az iránt, hogy mi lehet azon akadály, mely miatt ezen én általam előterjesztett, s szerintem oly méltányos kérés nem teljesített? s e részbeni tudakozásomra a közgyűlésnek több tagja részéről azon felvilágosítást nyertem, hogy ez azért történik, mert a közgyűlés fenn kívánja tartani az alternatiót, és azt ezen esetben is akarja érvényesíteni.

Én respectalom a hagyományokat, és így ezen gyakorlat ellen, — mely Kecskemét város lakosai közt, a különben talán bekövetkezhetett sok surlódásnak elejét vette, már csak tiszteletet előidéző régiségénél fogva is — semmi kifogásom, bár azt tartom, hogy azt megegyezően és minden előforduló esetben érvényesíteni talán még sem lehet, — hogy tehát ezen akadály is el legyen hárítva, tettem azon ajánlatot, hogy én azon esetre, ha az egész kolontói birtok nekem adományozatik, és így én az út kinyitásából eredő kellemetlenségektől megkíméltetem, 200 frt alapítványt teszek, s hogy ez által az alternatióból származható nehézség eltávolíttassék, ohajtom, hogy ez kizárólag r. catholicus célokra fordíttassék, jelesül, hogy ennek évenkénti kamatai, a kecskeméti kegyesrendűek főgymnasiumában, egy jó tanulóknak ösztöndíjjal szolgáljanak.

E részbeni ohajtásomat közöltem Nagy Lajos polgármester, Bagi László főbíró, Hornyik János főjegyző, Hajagos Illés városi képviselő urakkal, a közgyűlésnek több tagjával, azonban mindezek ellenére kérésem figyelembe nem vétetett.

Itt mellékesen megjegyzem, hogy az egész kolontói birtoknak évenkénti egyenes adója 4 frt 45 krt. tesz, és így annak egész értéke (az egyenes adót százszorosán véve) összesen 445 frtra tehető.

Ez a dolog valódi állása, s ebből önként következik, hogy:

1-ör tény az, hogy, ha az egész kolontói birtok nekem adományozatik, akkor a városi közönség, annak ára fejében 1000 frtot, az út váltásából 200 frtot, és így összesen 1200 frtot kap, tehát 200 frttal többet, mint jelenleg.

2-ör tény az, hogy ha a fentebbi birtok egészben nekem adományozatik, a kecskeméti kegyesrendűek gymnasiumában, most egy általam teendőt 200 frtos, szinte a helybeli lakosok javára szolgáló alapítvány léteznék, — és hogy ez a fentebb előadott intézkedés miatt elmaradt.

3-ör tény az, hogy mindez azért nem történt meg, mert a városi közgyűlés Lestár Péter ur indítványára azt határozta, hogy a kérdéses birtok kétfelé osztassék, s ezeknél fogva

4-er tény az, hogy Kecskemét város közönsége, Lestár Péter ur kezdeményezése folytán, közvetve és közvetlenül, 400 frt erejéig megrövidített, qu. e. d., — és ezen bizonyítványok súlya alól ön csak úgy szabadulhat, hogy ha az Oct. hó 12-ki városi közgyűlésben tartott, s a „Kecskeméti Lapok“nak — úgy tartom — 3 dik számában közölt beszédét oly formán fogja kicorrigálni, mint ezt a fentebbiek szerint, az adományozásokra vonatkozó szabályrendeletekkel már megtette.

Ezek által tehát be van bizonyítva, hogy Lestár ur ez által, hogy Decsi János urnak $\frac{1}{3}$ hold földet hagyatott fenn közlekedési útul, a városnak direct 200 frt;

az által pedig, hogy az általam tenni ajánlott alapítványt visszautasítani javalta, indirect 200 frt kárt okozott.

Az elsőre nézve maga is érezvén a vádnak reá nézve terhelő voltát, ezt egészen tagadni nem is meri, hanem azzal igyekszik azt jóvátenni és kimenteni, hogy azt állítja, miként én az által, hogy a Páhi 100 holdnyi birtokomtól fizetendő váltáságtól kamatait nem az 1865, 1866 s 1867. években, hanem az idén fizettem le, ezen kamatok kamatainak elmaradása által a városnak 206 frt és 49 kr. kárt okoztam, és ebből következtetve 6 frt 49 krral több kárt okoztam, mint ő.

Miután ön oly igen nagy ügyességgel bír a kamatok kamatainak takarékpénztári kiszámításával, én is adok önnek egy problemát, számítsa ki azt is.

B. e. édes atyám halála után, igyekeztem az engem terhelő városi köztartozásaimat letisztítani, azokat, a pénztári könyvek bizonyítása szerint, az 1854-dik évi

Jan. 26-kán mind lefizettem, s fizettem ezeknek csupán kamata fejében 476 frt 49 kr. pp., vagyis osztr. értékben 500 frt és 65 krt.

Később több városi lakosok terhesnek találván az ilyen régi tartozásoktól kamatokat fizetni, az akkori helytartósághoz folyamodtak, s ezeknek nyilatkoztak a főként lefizetni, a kamatok fizetésétől azonban kérték magokat felmentetni, s a helytartóság által az meg is engedtetett, s azontúl a kamatok csak a liquidatio napjától kezdve számítottak és fizetettek.

Ha tehát én adósságom kifizetésével késem, akkor az 500 frt kamatnak fizetésétől megszabadultam volna.

Ugyan kérem Lestár urat, számítsa ki, hogy az 1854-ik évi Jan. 26-ikán jóformán illetéktelenül fizetett 500 frt. kamat, annak ön szerint mostanig kiszámítandó kamataival együtt, mily összegre rúg? Én azt hiszem, hogy alkalmasint úgy ötszörösen felül fogja mulni azon összeget, melyet ön ellenem kiszámított. Az általam állítólag okozott kár tehát úgy is ki lenne bőven egyenlítő, miután ez esetben a város az ön által majdan kiszámítandó összeget positive megnyerte.

Hát ön nem tudja a kérdéses 400 frtra nézve egy hasonló computust csinálni?

A másodikra, t. i. az általam tenni ajánlott alapítványra pedig azt mondja Lestár Péter úr, hogy ezt el kellett vetni, mert az „a közgyűlés közérzetét sértette!“

Különös, hogy az eszmék mennyire változnak.

Az 1853-ik évben Decsi János úr, a midőn az általa most is birt 80 hold páhi földnek adományoztásaért folyamodott, azt ajánlotta, hogy azon esetre, ha a kérdéses föld neki fog adományoztatni, 50 frtot ad a szegények számára; s az akkori előjáróság, melynek pedig Lestár úr tagja volt, ezen ajánlatban semmi lealacsonyítót nem látott, a földet Decsi urnak adta, a 60 frtot pedig elfogadta.

Az 1868-ik évben pedig én mondtam azt, hogy ha egy, a birtokom mellett elvonuló út szolgalmából eredő alkalmatlanságtól fölmentem, teszek egy ösztöndíjjal szolgáló 200 frtnyi alapítványt, és ime, Lestár úr elől áll, s ezen, a fentebbihez oly sokban hasonló ajánlatomat, a „közgyűlés közérzetét s a képviselő testület erkölcsi tekintélyét sértő“ merényletnek proclamálja, és annak elvetését indítványozza!

Sajátságos változás! mit alig lehet kimagyarázni, ha csak azt nem feltételezzük, hogy Lestár Péter urnak az erkölcsiség iránti fogalma időszakonként és esetről esetre épen úgy változik, mint politikai meggyőződése.

A számításokban általában nem nagyon szerencsés Lestár úr, mert az által akarja kimutatni, hogy én Kecskemét városnak minden érdem nélkül anyagilag is túlságosan jutalmazott fia vagyok, hogy én 870 hold és 200 öl területű városi adományozási birtokot bírok.

Hogy ezen állítása a maga valódi értékére vitessék vissza, elmondom, hogy az 1853-ik évben a várostól a borbási, sz. királyi és alpári pusztákon volt, úgynevezett földesúri birtokomat a páhi birtokért elcsereelvén, maradt még a városnak ugyanott 180 hold földje, ebből Decsi János úr kapott 80 holdat, Bagi László mostani városi főbíró pedig 100 holdat. Ő azonban e birtokot el nem fogadván, az Kun László mostani városi kapitány urnak adatott által, azonban ez is lemondott róla; és ekkor, — midőn a kérdéses birtok már senkinek sem kellett, — adományoztatott az én nekem. Most pedig kaptam 130 hold kolontói zombos vizállást; ez tehát az én nekem adományozott városi birtok. Hogy ezt Lestár úr miként emelheti 870 holdra, azt én nem tudom, ha csak azon körülményt, hogy birtokában vagyok azon birtokoknak, a melyeket még öreg atyám szerzett, nem tekintem érdemem feletti megjutalmaztatásnak; az ily feltevés Lestár úrtól kitelik, sőt nagyon hasonlít az ő észjárásához és épen olyan, mint midőn azt mondja, hogy én tartsam becsületbeli kötelességemnek azon tért, mely Decsi úr részére közlekedési útnak adatott, ennek számára a magam pénzén megváltani. (Sic.) Én nem mondom önnek, hogy térítse meg a városi közönségnek azon 400 frt. kárt, melyet annak irántami ellenszemből okozott, hanem azon passusra, hol ön elmondja, hogy miként fogja fel képviselői állását, és mily elvek szerint fogott volna ön működni, mint polgármester! engedje meg, hogy azt az észrevételt tegyem, miként én az embereket nem szavak, hanem tettek után szoktam megítélni, s azt találok, hogy ezen maximának alkalmazása, különösen önnek megbírálása körül nagyon szükséges.

De van az ön válaszában egy tétel, mely különös figyelmet érdemel, és ez az, hogy szerint ön „azt hiszi, hogy én csak az ön felszólalására fizettem, s e nélkül még maig sem fizettem volna!“

Uram! ha ez így van, akkor az ön szavai valódi arany szavak, ön pedig a városi közönségre nézve egy megbecsülhellen kincsánya! hogy ha az ön hatalmas szavára, — mint egykor Mózesére, mely a sziklából forrást fakasztott, — csak úgy hullanának az ezerek a városi pénztárba!

Ezt én tudomásul veszem s nem mulasztandom el adandó alkalommal a város érdekében megkérni önt, hogy kísértse meg szavának erejét azoknál is, kiknél a városi közönségnek ezerekre s talán százezerekre menő vagyona elveszett, hátha ott is sikerrel szólal fel ön? Addig is pedig arra kérem, hogy ha a város követeléseinek nyilvántartását tüzte ön ki feladatául, s az én köztartozásaimat a „Kecskeméti Lapok“ útján közzé tenni jónak látta, folytassa ezt s tegye ezt másokkal is,

Melléklet a „Kecskeméti Lapok“ 9-ik számához.

azt hiszem, hogy rajtam kívül is talál még néhány embert, ki a városnak tartozik.

Sajnálom, hogy válaszom akaratom ellen ily hosszú nyult, de mindazonáltal kénytelen vagyok még az általam egy időben viselt, s ön által annyira controvertált három hivatalra nézve némi észrevételt tenni, s megjegyzem, hogy ön téved, mert én még egy negyediket is viseltem, t. i. az 1866-ik évi inség alatt a kecskeméti munka kerület elnöke valék. Nem kerestem pedig ezen hivatalok egyikét sem, hanem mindeniket felszólításra s azon okból válaltam el, mert azt hittem, hogy ezen az úton polgártársaimnak hasznára lehetek. Nem illehet tehát engem a jutalom hajhászásából eredő szégyen; — ha pedig ön, miként válaszában mondja, azt hiszi, hogy a jutalmazók szégyene az, hogy én több helyen voltam alkalmazva, ez iránt végezzen ön, Uram, választóimmal.

Elfogadtam a kecskeméti munka-kerület elnökségét azért, mert azt hittem, hogy a kecskeméti inségesek javát nálamnál jobban nem fogja szívén viselni senki is; és itt nyugodt lélekkel mondhatom, hogy azon körülmény, mely szerint akkor, midőn N.-Körös és Czegléd, melyek együttvéve mind terület, mind népességre nézve Kecskeméthez hasonló, vetőmagra összesen csupán 24,000 frtot kapott, akkor Kecskemét, hasonló terület és népesség mellett, ugyanazon célra kapott 74,000 frtot, — csak az által állhatott elő, hogy én és képviselő társam Horváth Döme, nem mulasztottuk el az illető helyeken, az e részben szükséges lépéseket ismételve megtenni, s úgy gondolom, hogy az országutat Kecskeméttől Örkényig szinte nem Lestár ur töltötte meg.

Elfogadtam többszöri felszólításra, a biztosi állást azon alkalommal, midőn a keleti marhavész Mórcezáton és N.-Körösön dühöngött, és így Kecskemét város határa két oldalról volt az által fenyegetve azért, mert azt hittem, hogy senki sem fog nálamnál jobban igyekezni azon, hogy a vész helyben elfojtassék és a kecskeméti annyira fenyegetett határba át ne harapózzék, mint épen én; és — Istennek hála — sikerült, bár nagy erőfeszítéssel, Kecskemétet e csapástól megóvni!

Elfogadtam a főszolgabírói állást azért, mert azt hittem, hogy úgy is Pesten lakván, megfelelek annak is, s hogy ennek mennyire tettem eleget, ezt — ha tessék — a megyénél megtudhatja ön.

Hogy pedig képviselői állásomat miként töltöttem be, arról ítéljen azon választókerület, mely bizalmával megtisztelni szives volt, nem mulasztandom el számot adni eljárásomról, s nyugodt lelkiismerettel fogok választóimnak ítélőszéke eleibe állani.

Ha tehát e hivatalok elvállalásánál követtem el hibát, az csupán az lehet, hogy nem voltam elég erős, az irántam több oldalról nyilvánuló, reám nézve oly megtisztelő bizalomnak ellenállani.

Hogy pedig most, az alkotmányos korszakban, miért tisztelttem meg egy ugyanazon időben három tisztséggel, az alkalmasint annak lesz tulajdonítható, hogy azon három korszakban (t. i. Haynau, Bach, Schmerling), melyekben ön hivataloskodott, én egy hivatalt sem viseltem.

De hogy ön azt ne hidje, hogy az általam viselt hivatalok, mint ön mondja, nem egyebek anyagi jutalomnál, s hogy az időt azokban henylve töltöm el, ezennel biztosítom önt (ön pedig jól tudja, hogy én szavamot meg szoktam tartani), hogy ha majd minden hivatalviseléstől visszalépek, — noha volt idő, a melyben egyszerre három hivatalt is viseltem, — még sem fog utánam senki is összesen csak 18 darab hátralékot sem találni, és e tekintetben elismerem, hogy ön engem háromszázszorosan felülmúl; mert ön, mint közgyám, csupán csak egy hivatalt viselt, mégis, midőn ebből kilépett, a jegyzőkönyvek bizonyítása szerint, 1823, olvasd: egy ezer nyolczszáz huszonhárom darab elintézetlen ügyet hagyott maga után.

Elmondván azt, minek elmondására az ön indokolatlan — s hogy többnek ne nevezzem — merész megtámadása által kényszerítettem, ezzel a magam részéről ezen vitát berekesztettnek nyilvánítom, s előre kijelentem, hogy önnek többé válaszolni nem fogok; — nem pedig azért, mert azon okot, mely önt az ellenem való berzenkedésre és fellépésre bírja, mindenki igen jól ismeri, s ilyen, nem épen tiszta okból eredő küzdelmet folytatni nincsen kedvem, mert igaz lehetne rám nézve is az, hogy: vinco seu vincor semper ego maculor.

Kelt Pesten, 1868-ik évi Nov. 24-kén.

Kiss Miklós.

Tisztelt szerkesztőség!

A mily nagy örömmel üdvözlék is alulírottak a „Kecskeméti Lapok“ létrejöttét, meggyőződve lévén, hogy ily nagy és népes városban egy, a helyi viszonyokat és esélyeket visszatükröző ügyes kézzel, szakavatottan és részrehajlás nélkül szerkesztett közlöny a közjót előmozdítására és a társadalmi életben felmerülő egyenetlenségek és ellentétek kisimítására és elhárítására nagy befolyással lehetne; oly igen sajnálnunk kell, és velünk ezt minden józan értelmes olvasó fogja tenni, hogy lapjainak mindjárt első számaiban tért adott a személyeskedésnek. De ennek megítélését a művelt közönségre bízhatjuk; mi alulírottak akaratom ellen kényszerítve látjuk most magunkat személyes kérdésbeni felszólításra, reménylve, hogy tisztelt szerkesztő úr, a mint a támadásnak úgy védelmezésünknek is helyt engedend.

Ugyanis a „Kecskeméti Lapok“ már hatodik számában egy köztisztelőben álló hitközségi tagot oly aljas bántalmakkal sérteget egy egyén, hogy csak épen ennek elhírhedt kétes jelleme biztosíthatja a feleletre vonás ellen; minthogy minden jóvaló becsületes ember méltósága alólinak tartja ő vele szóváltásba ereszkedni. E miatt tehát még nem szólaltunk volna fel.

De másképen áll a dolog ugyanazon lapok 7-ik számábani újdondászi cikkiróval, kit szinte nem méltatnánk czáfolatra, ha közlésében egész hitközségünk becsületét közvetőleg meg nem sértette volna. Ez a cikkező valóban kiméltelen módon megtámadja helybeli, higgadt gondolkodása végett köztisztelőben álló, bő tudománya és miveltségénél fogva országszerte ismeretes rabbinkat, ki épen minapi nyilatkozatában huszonkét évi helybeli működésének eredményére utalva, ezt szerényen, de jellemző körvonallakkal élethíven és a legszigorúbb igazság szerint ecsetel, s kit városunk értelmisége csak is szellemi tehetsége oldaláról ismer.

Valóban az elfogulatlan szemléllőre igen szomorító behatást gyakorol az a tapasztalat, hogy oly korszakot értünk, melyben Jezsájás próféta 3. 5. szavai megtestesültek. Suhancok toladnak vezér szerepre, kik még alig hatoltak be a tudomány kezdeményes elemeibe; egyének hangoztatják a nagy jelentőségű reform szót, kik saját vallásukat nem ismerik, és a zsidó faj történetéről és annak a gondviselés által az emberiség közepett kitzitte rendeltetéséről tudomásuk nincs, kik a mult iránt értelemmel nem bírnak, a jövővel nem számolnak, csupán az anyagilag jelent bálványozzák, és mint Esau egy jó tál ételért, aranyozott kéz simogatásáért és kendőzött ajkak nekik szánt hízlegéért készek a leg-tisztelőreméltóbbat és a legszentebbet sárral dobálni és lábbal tiporni.

Igen, az utolsó hetek alatt hitközségünkben lefejtett választási mozgalmak és ezeknek eredménye nem kevés tapasztalattal gazdagított bennünket. Megtanultuk a válságos pillanatban hitközségünk zömét ismerni, volt alkalmunk azokat kiszemelni, kik keblünk sugallatát követve, komoly, edzett akarattal visszautasíták úgy az anyagi előnnyel való megkínálást, mint a nemtelen fenyegetődzést, és hisszük, hogy minden elfogulatlan és részrehajlás nélküli szemtanúja a választás végbemene-telének megítélhette, melyik párton volt inkább látható az önálló benső meggyőződésnek és nem külső sok néven nevezendő befolyásnak engedő férfiaság.

Pártunk rövid felszólamlás után alávetette magát a számban öt meghaladó többségnek, és nem tettünk óvást, ámbár találhattunk volna elegendő okot rá; mert nem akartuk a békét veszélyeztetni, mely hitközségünkben most még nélkülözhetlenebbé vált, mint valaha, és melynek áldásos védszárnya alatt eddig is haladtunk, és intézeteinket az újabb kor követelményei szerint tökéletesíteni iparkodtunk, jóllehet, hogy ezt töllünk erővel megtagadni szándékoztak. Nem akartunk óvással élni már azért sem, mert meg valánk győződve, hogy ezzel a jó ügynek keveset használunk, és tudtuk, mikép pártunk jelöltje ily csekély szavazati többség mellett a választást el nem fogadta volna.

Berekesztőleg még azon észrevétel, hogy a türelmetlenség elkobozta zászlónkra irt jelige rabbink tudta és beleegyezése nélkül használtatott, de melynek igazolását senki jobban ki nem eszközölhette volna, mint épen a kérdéses, valóban rosszul értesült újdonság az által, hogy rabbinkat kigúnyolja, mivel szent vallásunk dogmáit változhatlanoknak állítja. Tehát mégis vannak önök közt, kik azzal ámitják magokat, hogy a congressus működése körébe azt is vonandja, őket a vallásnak reájok nézve kényelmetlen korlátozó rendeletei és hitszertartásaitól felszabadítái, vagy talán vállaltalanságukat és a szent törvények gyakorolt áthágásaikat még szentesíteni?!

Kecskemét, november 20-ikán 1868.

A kisebbségben maradt párt.

Nyílt levél a „Kecskeméti Lapok“ szerkesztőjéhez.

Tisztelt szerkesztő úr!

A „Kecskeméti Lapok“ nov. 14-iki számában reám vonatkozó állításaiban igaztalan és rágalmozó tudósítás jelent meg.

Azt mondani, uram! mint ott közöltetett, hogy „Földváry alispán úr szigorúan meghagyta, hogy ha még egyszer beteszi a lábát, vezessék ki a határból“, igazolást követel; nemesak irányomban, de a megnevezett alispán érdekében is, a kiról én ily alkotmány ellenes intézkedést fel sem teszek. Felhívom tehát szerkesztő urat, hogy „névtelen tudósítója nevezze meg magát, és bizonyítsa be a hivatkozott alispáni meghagyás valóságát.“

Azt mondani, uram! mint ez rólam ott közöltetett, hogy „valami rosz fát tehettem a tűzre“, miután tudósító képtelen ellenem ezt bebizonyítani, nyilvánítom, hogy az ily tudósítás csakis oly emberekhez illő, a kiknek kenyerök politikai elleneiket, és így engem is becsületes emberhez nem illő módon rágalmozni.

Tudósítóknak tehát mind ezen, mind ama többi állításait is, hogy t. i. „többszer utazgattam volna már a patai választó kerületben Rákóczy János követül fel-leptetése végett“, hogy „Kecskemétről oda szerettem volna incognito menni, de felesmertetvén, jobbnak láttam visszamenni.“

Igaztalan állításoknak és rágalmozásnak nyilvánítom, a közönség itéletébe bízván, minő kenyérkeresete lehet az oly embernek, a ki ily tudósításokkal lép föl mások irányában.

Én, mint a duna-pataji választó kerületben, bár csekély birtokomnál fogva, de választó képes polgár, ohajtok részt venni az ottani jövő képviselő választásban, és mert elveink nem ugyanazonosok Ivánka Imre mostani képviselő úr jövőbeni jelöltsége ellen: ez alkotmányos jogom.

Ez ideig még nem értem rá a pataji választó kerületben személyesen megjelenni, de duna-pataji választó polgárok szivesek voltak, nem rég és számosan, Pakson, midőn ott átutaztam, ottani lakásomon felkeresni, felhívni, hogy a jövő választásban vegyek részt, s ugyanekkor nyilvánították, hogy jövőre képviselőjökül Rákóczy Jánost, Pestmegye mostani főjegyzőjét, ohajtanák.

Ez, tisztelt szerkesztő úr, a valóságos tényálladék; és mivel azt hiszem, hogy egyetlen lapnak sem szabad lenni azon hivatásának, hogy bebizonyíthatlan koholmányok által nyujtson élvét olvasóinak; és a politikai ellenfelek igazolhatlan állításokkal rágalmozassanak: kérem szerkesztő urat, legyen szives a „Kecskeméti Lapok“-ban, melynek nov. 14-iki számában igaztalanul megtámadtattam, e nyílt levelemet kinyomatni, azért is, hogy Kecskemét városának közönsége is, melynek megbecsülő és nagybecsű hajlamát kiérdemelni ohajtom, az én e részbeni nyilatkozatomat is ismerje.

Pesten, 1868. nov. 22.

Madarász József,
orsz. képviselő.

* * *

Látja kedves Madarász ur, mi sokkal lovagiasab-bak vagyunk önnél; mi nem félünk közzé tenni a lapunk ellen intézett megtámadó és henezegő cikkekcskéket, mert nem félünk tőle, hogy mi találunk benne maradni; nem úgy miként ön, édes kedves Madarász ur, a „Nép-zászlója“ című hirhéd lapjában, melynek minden száma tele volt addig, míg ön szerkesztette, ferdítések és valótlanágokkal, s ön még sem engedte meg soha, hogy a megtámadott felek lapjában szólalhassanak föl, vagy legalább az igazságot olvasói előtt földerithessék. A mi kedves Madarász ur jelen nyílt levelének furesa tartalmát illeti, röviden csak azt jegyezzük meg, hogy nem ér semmit az ily bunkós botos argumentatio, t. i. hogy mindent egyszerűen csak rágalomnak nyilvánítson, s ezzel aztán mindent szépen elítlni akarjon, ott, hol az ön rágalomnyilvánításai ellen megezőfolthatlan tények beszélnek. — Mert tény az, hogy ön itt volt Kecskemé-ten; tény az, hogy került mindenkit, s nem akarta még a népkör küldöttségét sem fogadni, hogy az előtt ajtaja is zárva volt; sehol meg nem jelent; s hogy incognitót játszott. Tény továbbá az, hogy ön a pataji választó-kerületben Rákóczy mellett korteskedik, mit imént köz-öltt saját levelében is beismer; tény végre, hogy Föld-váry alispán úr a kerületben mindenütt meghagyta, hogy az ön izgatásaira ne hallgassanak, s korteskedé-seivel utasítsák el; és itt bátran merünk hivatkozni az egész kerületre és magára Földváry alispán urra, és egy egész díszes társaságra, mely előtt a nevezett alispán úr ezt nemesak elmondta, de sőt fölhatalmazott minket reá, hogy ön ellenében bátran és hirlap utján is kijelent-hetjük. — Ime ezek megezőfolthatlan tények, kedves Madarász ur! s így nem veheti rosz néven, hogy bátrak vagyunk az ön nyílt levelében használt rágalmozó titu-lust — a mennyiben ön azt ellenünk használta — és egyéb illetlen kifejezéseit, az ön méltóságos személyére ezennel visszautasítani.

Reményljük, lesz oly lovagias tisztelt Madarász ur, viszonzásul közölni e czáfolatunkat a „Magyar Ujság“ hasábjain, melyben elleutnk intézett nyíltlevelét közzé tette; mi meg mertük tenni az ön kívánságát, lovagias kötelessége önnek is megtenni a mienket.

Felelős szerkesztő.

Tisztelt szerkesztő úr!

A „Kecskeméti Lapok“ tegnapi számában említai láttam, hogy Hoffmeister Illést, mint megválasztott con-gressusi követet a félegyházai választó kerületből, de szinte mellőzve láttam becses lapjában e választás rész-

letes menetelét; legyen tehát nékem, mint a haladópart egyik vezérének megengedve, ki szinte a félegyházi választó kerülethez tartozom, e jogtalan eljárást hűen közölni; és kérem t. szerkesztő urat azt becses lapjába felvenni. A félegyházi választó kerületbe három követ-jelölt volt felállítva, ugyanis: a haladópart részéről dr. Schweiger Zsigmond és Fűchsl Emmánuel urak, az orthodox részről pedig Hoffmeister Illés; de miután Fűchsl Emmanuel belátta, hogy pártja kevés, eladta néhány órával a választás előtt Hoffmeisternek pártját zászlójával együtt 1200 o. é. forintokért. Fűchsl Emmánuel értelmesebb választóinak egy része, kik magukat barmokként eladatni nem akarták, még a választás

előtt elhagyták Félegyházát és haza utaztak; a többiek pedig, a pénzzel és Fűchsl szép szavai által félrevezetve, elvük ellen Hoffmeister részére lettek kénytelenek szavazni. Én e választás ellen 187 haladóparti választók nevében, még a választás bezárása előtt óvást tettem, mely óvás a választmányi elnök úrtól jogszerűnek találva, Hoffmeister Illés úrnak jegyzőkönyvileg kézbesítettett.

Teljes tisztelettel maradok tisztelt Szerkesztő úrnak készszolgája
Altman Jakab,
a félegyházi választók haladópart nevében.

Császár (ezelőtt Kaiser) József urhoz.

A „Népszászó“ legutóbbi számában közölt kecskeméti levelére szükségesnek tartom önt fölvilágosítani, hogy hozzám semmiféle levele, sem postán, sem magán úton nem érkezett s így azt nem is közölhettem; jó lesz a postán után néznie.

Egyéb állításai ellenében pedig megjegyzem, hogy lapom legkevésbé sem pártlap, s épen nem törődik azzal, valyon ön mely politikaipárthoz csatlakozott.

Kecskemét, 1868. nov. 28.

Felelős szerkesztő.

Tudósítás a kecskeméti heti vásárról.

Péntek, november 28.

Gabona piacról					Baromfi és gyümölcs piacról					Állat, széna és fa piacról					
Alsó-ausztriai mérő szerint	Mennyiért kelt?		Sokat vitték-e eladni?	Vették-e?	Baromfinak párja, gyümölcs garabó számára	Mennyiért kelt?		Sokat vitték-e eladni?	Vették-e?	Darabja, mázsája, öle	Mennyiért kelt?		Sokat vitték-e eladni?	Sok elkelte?	
	Legals. fr.	Legm. kr.				Legals. fr.	Legm. kr.				Legals. fr.	Legm. kr.			Legals. fr.
Búza, 83—87 fontos . . .	3	—	3	20	kev.	Lúd	2	40	2	60	Sovány sertés, hizónak . . .	23	—	28	50
Rozs, 78—80 „ . . .	2	45	2	50	kev.	Hízott lúd	6	80	7	—	Malacz	2	50	8	—
Árpa, 68—74 „ . . .	2	15	2	20	kev.	Pulyka	2	50	2	60	Juh	3	50	11	—
Zab, 43—44 „ . . .	1	35	1	40	kev.	Kácsa	1	20	1	30	Bárány	2	10	2	—
Kukoricza	1	80	1	85	sok.	Tyúk	—	70	—	80	Széna	10	—	22	40
Bab	—	—	—	—	—	Szöllő	—	40	—	42	Szalma	3	60	10	80
Köles	2	10	2	20	kev.	Dió	—	40	—	42	Keményfa	12	—	16	80
Burgonya	—	—	—	—	kev.	Vágott hal fontja	—	20	—	—	Puhafa	5	—	7	60

H I R D E T É S E K.

„Halljuk a szép szót!“ — „Rajta fiúk, vigadjunk!“

Megjelent és minden hazai könyvkereskedésben kapható

„Halljuk a szép szót!“

czimü magyar felköszöntő (toast) könyv, mely kötött és kötetlen mindennemü felköszöntést tartalmazván, díszes kiállítása és tömött tartalma, ugy hasznos és mulattató voltánál fogva az ifjuság figyelmébe különösen ajánlható. — A 150 lapra terjedő és 145 többnyire eredeti felköszöntést tartalmazó színes kemény kötésü könyvnek ára 1 ft.

Továbbá megjelent s a dalkedvelő ifjuságnak különösen ajánlható

„Rajta fiúk, vigadjunk!“

közkedvességü dalkönyv második javított és tetemesen bővített kiadása.

E nagy szorgalommal összeállított mű közel 1000 válogatott dalt tartalmaz, és színes borítéku; csinos kiállításánál fogva is kitünő, mondhatni: egyetlen a maga nemében. Az első kiállítás 2000 példánya igen rövid idő alatt elkelt, mi eléggé tanúsítja, hogy méltó figyelmet érdemel. Ára az 530 lapra terjedő s díszesen kiállított zsebkönyvnek 1 ft. 20 kr., dús aranynyomás- és aranszegélylyel 1 ft. 80 kr.

Végre ugyanott megjelent

L E N O R M A N D,

a hires czigánynő igazmondó vetőkártyája.

32 színezett kártyával, magyar aláírással és szöveggel. — Ára 50 kr.

Mind a három Nagy-Kanizsán, Wajdits József könyvkereskedésében egyszerre véve, valamint utánvéttel együtt rendelve 2 frt 50 kr., és 10 példány után egy tisztelet példánnyal is szolgálók.

Minden postai utánvét mellett a megrendelő sziveskedjék bérmentes levélben az említett összeg egyharmadát mellékelni.

Wajdits József,

Könyvkereskedő Nagy-Kanizsán.

Legnagyobb ideje már, hogy ezen a vidéken is, mint más nagy városokban, a nevezetes Dr. Patisson-féle

rheuma és köszvény gyapot

megismertetését, miután ezen gyapot több már mint 15 év óta mint a legkitünőbb szer csúz és köszvény fájdalmak ellen magát megismertető, különösen ajánlva minden arcz, fej, nyak és mell bántalmak ellen, melynek igazolására számos elismerő levelet mutathatok fel.

Első levél:

Kötelessége minden szenvedőnek, ki egy kitünő gyógyszer által bajaitól megszabadult, ezen szert általánosan megismertetni. Alulírott a Dr. Patisson-féle gyapot használata után 36 órára a legkínosabb rheumatikus fájdalmaktól menekült meg, engem ezen fájdalom annyira elővettek, hogy többé sem állani sem ülni nem tudtam, éjjel minden nyugalamtól megrablottak fájásaim.

Egy szomszédom, ki már a Dr. Patisson-féle gyapotot használta, ajánl nekem azt fájdalom tetemeimre alkalmazni, mely kísérlet után kínjaim estétől reggelig valamivel szüntek; egy újolag ismételt kísérlet után azonban legnagyobb örömemre tapasztaltam, hogy fájdalmaim véglegesen megszűntek.

Én részemről ezer hálát mondok ezen jöltevőnek, ki ezen gyógyszert fel-találta, miután csak azok tudják mérlegelni, mily megbecsülhetlen szert ajánlok nekik, kik oly irtóztató fájdalmaktól menekültek mint magam; hálámat önnek, tisztelt orvos úr, más képen nem tudom adni, mint hogy embertársaimnak leg-őszintebben ajánlom ezen hatalmas gyógyszert.

Genf, mart. 11. 1868.

Chafford,
vasúti hivatalnok.

Ezen rheumatikus gyapot kapható

Rainer Adolf

fűszer-kereskedésében a „Levélhez“ Kecskeméten.

Eladó széna.

Alólírott ágasegyházi birtokán 2 kazal széna eladó, egyik 150, másik 136 vontató.

Fórián Károly.

H i r d e t m é n y.

A város tulajdonához tartozó rét és erdő részletek eladása a közgyűlés által elrendeltetvén, azokra az árverés a helyszínen következő napokon fog megtartatni, nevezetesen:

1-ör A szentkirályi keményfára Dec. 9. és 10-ik napjain.

2-or A szikrai ültetés puhafára Dec. 11-kén.

3-or A Tisza füzes erdő és rétre Dec. 12-kén.

4-er A czethali ültetés puhafára Dec. 15-kén.

5-ör A monostori puhafára Dec. 17-kén.

6-or A bugaczi puhafára Dec. 18-kán.

Az árverés a kitűzött napokon a helyszínen mindig a délelőtti órákban kezdetik meg, miről a venni szándékozók ezennel értesítettvén, az árverelésre meghivatnak.

Kecskemét, Nov. 25. 1868.

A gazdasági hivatal által.